

Ще се боришъ, ще падашъ, ще ставашъ, докато най-после застанешъ лице съ лице срещу него.

За свое оправдание, мнозина цитиратъ стиха отъ Писанието: „Въ грѣхъ ме зачна майка ми.“ — Че майка ти те е зачала въ грѣхъ, това е нейна работа, а твоя работа е да живѣешъ по Бога, да учишъ Божественитѣ закони. Ще кажете, че много отъ грѣховетѣ ви се дължатъ на вашето невежество. Преди два дѣня въ стаята ми на „Изгрѣвъ“ влѣзла една малка мишка и яла безъ позволение, каквото намѣрила. Единъ дѣнь я виждамъ въ стаята си и я питамъ: ти защо яде безъ позволение? Нали си гостенка? Трѣбваше да чакашъ, азъ самъ щѣхъ да ти дамъ нѣщо да си хапнешъ. Следъ това потърсихъ една отъ голѣмитѣ котки, да хване мишката, но не намѣрихъ. Донесоха две малки котенца, които до това време не бѣха ловили мишка. Пуснахъ котенцата въ стаята. Едното отъ тѣхъ изведнѣжъ помириса, де е мишката, приближи се леко къмъ нея, и веднага влѣзе въ ролята си, постави се като голѣма, опитна котка: подскочи, хвана мишката, започна да я мирише по муцуната, да играе съ нея, докато най-после я изяде, по всички правила. Питамъ: отде се яви това съзнание въ туй малко котенце? Значи, макаръ и малко, то знае, какъ да яде мишки. Следователно, когато човѣкъ върши нѣкакво престѣпление, той знае, какъ да го направи; въ случая, той не е невежа. Всѣко престѣпление се върши съ съзнание. То внася известна отрова въ човѣшкия организъмъ; има храни, които сжщо така действуватъ отровно. Сжщо тѣй има нѣкои мисли и чувства, които се отразяватъ отровно върху човѣка. Запримѣръ, учениятъ не може да употребява храна, каквато земледѣлецътъ употребява. Той не може да употребява и храната на търговеца. Споредъ занятieto си, човѣкъ внася съответни елементи въ своя организъмъ. При сегашното положение на развитие, човѣкъ трѣбва да яде малко, или по-право, да яде умерено, безъ чувство на лакомство. Колкото му се даде, той трѣбва да е доволенъ, да е благодаренъ, да не казва, че малко сж му дали. Днесъ работникътъ получава известна надница и казва: Не ми е достатѣчна тази надница, малко ми е. Чинovníкътъ получава известна заплата, и той е недоволенъ. Всички съвременни хора страдатъ отъ вътрешна лакомия. Пращатъ нѣкого въ странство, даватъ му и дневни, и пѣтни, и пакъ е недоволенъ — малко били паритѣ му.

Питамъ: какво ново внасятъ паритѣ въ човѣшката